

Kapitaludbytte o. s. v., vilde disse Faktoreres Udbytte blive væsentlig forøget, nemlig med 2 Timer for hver Arbejder pr. Dag. Se, det er det, man tilstræber, men det vil Arbejderne naturligvis ikke gaa ind paa. Anderledes er Forholdet ikke. Hvis det, Arbejderne faar, er konstant, og vi holder fast paa de $4\frac{1}{2}$ Time, tager Kapitalen under de forskellige Former med 8 Timers Arbejdsdagen de $3\frac{1}{2}$ Timers Arbejde, men med 10 Timers Arbejdsdagen tager den $5\frac{1}{2}$ Time.

Naar der siges, at Landbruget ikke kan bære en anstændig Arbejds løn, maa vi saa faa at vide, hvad Prioriteterne tager, hvad de forrentes med. Maa vi ogsaa faa at vide de virkelige Indtægter, som haves i Landbruget, hvad Driftsherren, Landmanden, har faaet, saa kan vi stille det overfor det, Arbejderen faar, og det skal nok vise sig, at den Del, Arbejderen faar af Udbyttet af sit eget Arbejde, er langt den mindste Del, medens de Folk, der ikke rører en Finger ved Landbruget, tager langt det meste. Det er de Herrer, der kommer og fortæller, at Erhvervene ikke kan bære en 8 Timers Arbejdsdag og ikke bære Lønningerne, der skylder Bevis derfor. Vær saa god, kom og lever os Bevis for, hvad der udbetales til de Faktorer, jeg her har nævnt, saa kan vi forhandle om det; men jeg tror i hvert Fald, at der vil blive vekslet mange Sværds slag, før vi gaar bort fra den 8 Timers Arbejdsdag.

Det har undret mig ikke saa lidt, at Venstres Repræsentanter har meldt sig mellem dem, der raaber højest op om, at Arbejdernes Livsvilkkaar skulde sættes ned. Det er dog virkelig forunderligt, at det er kun godt 100 Aar siden, den Stand, som Venstre repræsenterer, var den værst undertrykte, maaske i alle Samfund, i alt Fald i det danske. Jeg husker endnu, at min gamle Bedstefader, da jeg var en ganske lille Dreng, fortalte mig, hvorledes han maatte gaa paa Hoveri i et af Sjællands Grevskaber. Det er kun godt 100 Aar siden, den Stands Frigørelse fandt Sted og den blev løftet op i leveværdige Kaar, og nu stiller de sig forrest i Kampen mod den Klasse, der ogsaa ønsker at komme frem i Samfundet. Det maa blive deres egen Sag, de maa afgøre det med dem selv, men det er dog ganske givet, at paa een Gang at stille sig som Bekæmper af en anden Klasses Bestræbelser for at naa fremad til leveværdige Kaar og samtidig slaa sig for Brystet og erklære, at de er de rigtige Samfundsrepræsentanter; alle vi andre er Klasserepræsentanter — det gaar ikke, det skal ikke have Lov til at passere upaatalt. De

kan være med i Kapløbet om at trykke Arbejderklassen nedad, men de maa finde sig i, at vi da fra vor Side betegner dem som Repræsentanter for den rene Klasseegoisme, som et virkeligt Klasseparti.

Heilesen: Siden jeg for nogle Uger siden paa ny gjorde mig til Talsmand for en Ændring af Formen for denne Debat, turde Forholdenes Udvikling have understreget Nødvendigheden af, at vi nu kommer til Handling paa dette Omraade. Jeg har Grund til at tro, at der i den nærmeste Tid i Udvalget for Forretningsordenen vil fremkomme et Forslag om Indførelse af Spørgetimer. Jeg haaber, at dette Forslag maa blive gennemført. Hvis det havde været gennemført, vilde jeg efterhaanden have faaet Lejlighed til at fremføre de fleste af de Spørgsmaal, som det nu paa Grund af den Forhandlingsform, vi har, er nødvendigt her kort at bringe frem, fordi der ikke er nogen anden Lejlighed dertil.

Den højtærede Justitsminister har under denne Debat vendt sig imod dem, der kritiserer Administrationens Langsomhed. Han mente bl. a., at det efterhaanden var blevet en Talemaade, som den højtærede Minister formulerede saaledes, at naar en Sag trækker i Langdrag, siger man, den ligger i Ministeriet, det tager saa forfærdelig lang Tid der. Da Ministeren udtalte sig om Centraladministrationen i al Almindelighed, er der Anledning til til Belysning af hans Udtalelser at henvise til det Eksempel paa Centraladministrationens Langsomhed, jeg tidligere har fremført under denne Forhandling, hvorefter en Sag har ligget uafgjort i Ministeriet i ca. et Aar, og i Forbindelse dermed at rejse nogle Spørgsmaal til de vedkommende Ministre, som er forblevet ubesvaret, skønt man efterhaanden i ret vide Kredse er interesseret i deres Besvarelse, bl. a. for at faa at vide, om den Sags Behandling, hvortil det rejste Spørgsmaal har Hensyn, er Udtryk for et Princip fra den nuværende Regerings Side med Hensyn til saadanne Sagers Behandling. Det Eksempel, jeg fremførte, er hentet oppe fra min Valgkreds og vedrører Bevillingen til Hirtshals Kro. Den 7. Oktober i Fjor fandt der en Kommuneafstemning Sted om dette Spørgsmaal deroppe, og skønt Ministeriet for offentlige Arbejder mærkværdigt nok havde anbefalet, at der gaves Bevilling, blev Resultatet af Kommuneafstemningen, at Bevillingen forkastedes med 411 Stemmer mod 84. Den blev der-